

Čj. UOOU-01209/21-8

ROZHODNUTÍ

Předseda Úřadu pro ochranu osobních údajů jako odvolací orgán příslušný podle § 10 a § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád a podle § 16 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, **rozhodl** o rozkladu pana [redacted], [redacted], [redacted], [redacted], proti rozhodnutí povinného subjektu čj. UOOU-01209/21-2 o odmítnutí poskytnutí informací ze dne 22. března 2021, takto:

- I. V souladu s ustanovením § 152 odst. 6 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve spojení s ustanovením § 152 odst. 5 a § 90 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, se podle ustanovení § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, rozhodnutí povinného subjektu čj. UOOU-01209/21-2 o odmítnutí poskytnutí informací ze dne 22. března 2021, v rozsahu části napadeného rozhodnutí, kterou došlo k odmítnutí poskytnutí informace uvedené v bodu 1. žádosti, **ruší a řízení se zastavuje.**
- II. V souladu s ustanovením § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, se povinnému subjektu **přikazuje**, aby informaci uvedenou v bodu 1. žádosti žadateli poskytl, a to ve lhůtě 15 dnů ode dne oznámení tohoto rozhodnutí.
- III. V souladu s ustanovením § 152 odst. 6 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve spojení s ustanovením § 152 odst. 5 a § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, se rozhodnutí povinného subjektu čj. UOOU-01209/21-2 o odmítnutí poskytnutí informací ze dne 22. března 2021 vztahující se k informacím požadovaným v bodech 2., 4., 5. a 7. žádosti **ruší a věc se vrací k novému projednání.**

Odůvodnění

I. Vymezení věci

[1] Úřad pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“) jako povinný subjekt ve smyslu § 2 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon

č. 106/1999 Sb.“), obdržel dne 8. března 2021 podání od pana [REDAKCE], [REDAKCE] (dále jen „žadatel“). Toto své podání označil žadatel jako žádost podle zákona č. 106/1999 Sb.

[2] V rámci žádosti bylo žádáno o následující informace týkající se šetření společnosti Avast Software s.r.o., se sídlem na adrese Pikrtova 1737/1a, Nusle, 140 00 Praha 4, IČO: 02176475 (dále jen „Společnost“), a sice:

- 1) Informaci, zda bylo dosud zahájeno šetření Společnosti v souvislosti s činností její divize Jumpshot;
- 2) Informaci, zda byly dosud provedeny jakékoliv kroky směřující k zahájení šetření, ukončení šetření nebo jinak související se šetřením Společnosti v souvislosti s činností její divize Jumpshot, a to zejména, nikoli však výlučně, postupem dle zákona č. 255/2012 Sb., kontrolní řád, případně neformální diskuse, setkání, výměna informací, jiné aktivity v rámci činnosti úřadu nebo jeho pracovníků, které však nejsou specifickým procesním postupem podle zvláštního právního předpisu. V případě že by na kteroukoliv část otázky bylo odpovězeno pozitivně, požádal žadatel i o specifikaci konkrétních kroků, které byly podniknuty a jejich dataci;
- 3) V případě, že byla vůči Společnosti v uvedeném kontextu provedena kontrola ve smyslu kontrolního řádu, požadoval žadatel poskytnutí kopie protokolu o kontrole;
- 4) Informaci, zda bylo se Společností zahájeno správní řízení v souvislosti s činností její divize Jumpshot;
- 5) Informaci, zda byly dosud provedeny jakékoliv kroky směřující k zahájení správního řízení, ukončení správního řízení nebo jinak související se správním řízením se Společností v souvislosti s činností její divize Jumpshot. V případě že by na kteroukoliv část otázky bylo odpovězeno kladně, požádal žadatel o specifikaci konkrétních kroků, které byly podniknuty a jejich dataci;
- 6) V případě, že bylo vydáno jakékoliv rozhodnutí ve správním řízení vůči Společnosti v souvislosti s činností její divize Jumpshot, žadatel požádal o poskytnutí kopie takového rozhodnutí;
- 7) V případě, že nebude možno poskytnout jakékoliv bližší informace ve smyslu shora uvedených požadavků, požadoval žadatel co nejkonkrétnější informaci o tom, v jakém stádiu „shromažďování informací k celému případu“, ve smyslu vyjádření bývalé předsedkyně Úřadu Ivany Janů, se momentálně Úřad nachází.

[3] Úřad následně, dne 22. března 2021, vydal rozhodnutí čj. UOOU-01209/21-2 (dále též „napadené rozhodnutí“) o odmítnutí žádosti o poskytnutí informací podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s § 2 odst. 4 a § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. Toto rozhodnutí bylo žadateli doručeno dne 23. března 2021 do datové schránky.

[4] Žadateli bylo ohledně jím požadovaných informací uvedených v bodě 3. a 6. sděleno, že Úřad nevedl v předmětné věci kontrolní řízení a dále, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí, tedy k 22. březnu 2021, nebylo vydáno žádné meritorní rozhodnutí ve správním řízení. V této souvislosti Úřad žadateli též sdělil, že v souladu s ustanovením § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., je žádost o poskytnutí kopie protokolu o kontrole a kopie rozhodnutí ve správním řízení vůči Společnosti v souvislosti s činností její divize Jumpshot žádostí

o tzv. „novou informaci“ (tj. informaci objektivně neexistující), ve smyslu výše citovaného ustanovení vymezujícího negativní věcnou působnost zákona č. 106/1999 Sb., přičemž podle ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti, s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.

[5] Ohledně informací uvedených v bodech 1., 2., 4., 5. a 7. předmětné žádosti byl žadatel odkázán na veřejně dostupné vyjádření Úřadu k dané problematice - https://www.uoou.cz/vismo/dokumenty2.asp?id_org=200144&id=39915&n=uouu%2Dke%2Dkauze%2Davast&p1=1059 . Dále byla v těchto bodech žádost souhrnně odmítnuta z důvodu maření účelu správního řízení, použitím analogie k trestnímu řízení, o jehož průběhu povinné subjekty, v souladu s ustanovením § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., za splnění v tomto ustanovení uvedených podmínek, informace obligatorně neposkytují.

[6] Proti výše uvedenému rozhodnutí podal žadatel dne 6. dubna 2021 rozklad v zákonem stanovené lhůtě.

II. Obsah rozkladu

[7] V podaném rozkladu se žadatel domáhá poskytnutí informací uvedených v bodech 1., 2., 4., 5. a 7. jeho žádosti, přičemž argumentuje zejména tím, že v daném případě není na správní řízení, respektive řízení o přestupku, aplikovatelná výjimka z informační povinnosti dle ustanovení § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. Podle žadatele se tak jedná ze strany Úřadu o extenzivní a protiústavní aplikační praxi.

[8] Žadatel dále uvádí, že v rozkladem napadeném rozhodnutí Úřadu absentuje řádné a důkladné zdůvodnění aplikace výše uvedené výjimky, což činí rozhodnutí v tomto rozsahu nepřezkoumatelným.

[9] V závěru svého rozkladu žadatel požaduje, aby bylo odvolacím orgánem napadané rozhodnutí o odmítnutí žádosti zrušeno a současně přikázáno požadované informace v rozsahu otázek označených v žádosti jako 1., 2., 4., 5. a 7. žadateli poskytnout, a to ve lhůtě ne delší než 15 dnů ode dne vydání rozhodnutí o rozkladu.

III. Posouzení nadřízeným orgánem

[10] Odvolací orgán přezkoumal napadené rozhodnutí v celém rozsahu a dospěl k následujícím závěrům.

[11] K možnosti aplikace § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. na správní řízení o přestupku, odvolací orgán uvádí, že souhlasí s argumentací uvedenou v napadeném rozhodnutí, a sice, že problematika správního trestání a správních deliktů, resp. přestupků je podřaditelná pod pojem „trestní obvinění“ (criminal charge) ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, sjednané v rámci Rady Evropy a podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „Úmluva“). Jak vyplývá zejména z judikatury Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku (dále jen „ESLP“), subjektem práva na spravedlivý proces jsou nepochybně i právnické osoby. (Tato skutečnost rovněž vyplývá z judikatury Ústavního soudu ČR vztahující se k čl. 36 odst. 1 Listiny základních lidských práv

a svobod ČR, který právo na spravedlivý proces garantuje.) Přestože primárním smyslem práva na spravedlivý proces podle čl. 6 Úmluvy je ochrana obviněného, ve smyslu jím uplatňovaných procesních práv, má odvolací orgán za to, že lze tuto argumentaci (tedy že se právo na spravedlivý proces vztahuje i na obviněného v přestupkovém řízení) podpůrně použít i pro aplikaci § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. povinným subjektem při odmítnutí poskytnutí informací o průběhu přestupkového řízení, a to zejména s ohledem na skutečnost, že ochrana práva na spravedlivý proces (vztahující se i na přestupkové řízení), je ve výše uvedeném ustanovení zákona výslovně zmíněna. Z této zákonné dikce tak lze dovodit úmysl zákonodárce chránit právo garantované v čl. 6 Úmluvy. V případě obviněného z přestupku neposkytnutí informací o přestupkovém řízení, resp. jeho průběhu, chrání subjektivní právo obviněného na spravedlivý proces. I s ohledem na výkladovou přednost mezinárodního práva, by mělo mít subjektivní právo na spravedlivý proces přednost před subjektivním právem na poskytnutí informací. Tuto prioritu lze dovodit i ze skutečnosti, že primárním úkolem správního orgánu vedoucího přestupkové řízení, je vést toto řízení, nikoliv poskytovat informace o něm. V této souvislosti odvolací orgán konstatuje, že přestože je v čl. 10 Úmluvy zakotveno právo na svobodu projevu a jedním z jeho dílčích aspektů je i právo přijímat a rozšiřovat informace, může být toto právo limitováno zákonným omezením, jak vyplývá z ustanovení čl. 10 odst. 2 Úmluvy, stejně tak je zákonem omezitelné právo na informace podle čl. 17 Listiny základních práv a svobod ČR, a to mimo jiné, pokud je to nutné pro ochranu práv a svobod druhých, zatímco právo na spravedlivý proces podle čl. 6 Úmluvy je neomezené.

[12] Za účelem posouzení, resp. kvalifikace protiprávního jednání jako trestního obvinění ve smyslu čl. 6 Úmluvy, vypracoval ESPL v rámci své rozhodovací činnosti následující test, který je založen na třech prvcích (posuzovacích kritériích) – právní kvalifikaci trestného činu ve vnitrostátním právu, povahu trestného činu a stupeň závažnosti možného trestu. Jedná se o kritéria alternativní, nikoliv kumulativní. Při posuzování povahy a závažnosti přestupků vymezených v § 62 zákona č. 110/2019 Sb., za porušení povinností vyplývajících z nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (dále jen „nařízení (EU) 2016/679“), je tak nutné vzít v potaz zejména výši pokut, jež je možné podle tohoto nařízení uložit v případě, že by bylo přestupkové řízení zahájeno, přičemž tato výše hovoří ve prospěch aplikace práva podle analogie s trestním řízením.

[13] Soudy ČR běžně shledávají přípustnou analogii iuris správního práva trestního s trestním právem, zejména proto, že řízení o přestupku je v řadě aspektů analogické trestnímu řízení. Ostatně Nejvyšší správní soud ČR (dále jen „NSS“), s odkazem na svou předchozí judikaturu, ve svém rozsudku ze dne 26. listopadu 2010, č. j. 8 As 14/2010 - 48 dovodil, že ... *„osobě obviněné z přestupku tedy náleží procesní práva obdobná těm, jakých požívá obviněný z trestného činu“*... Dle rozsudku NSS ze dne 31. května 2007, č. j. 8 As 17/2007 - 135, č. 1338/2007 Sb. NSS, *„[v]ěcný rozdíl mezi trestnými činy a správními delikty bývá i velmi mlhavý, může být i výsledkem politického rozhodnutí („dekriminalizace“), a je běžné, že skutky trestané právním řádem jednoho státu nebo v určité době jako trestné činy jsou podle právního řádu jiného státu nebo v jiné době „pouze“ správními delikty a naopak“*. Jak uvedl NSS v dalším svém rozsudku ze dne 22. ledna 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115: *„V přestupkovém řízení správní orgán rozhoduje o vině přestupce a o trestu za přestupek;*

zkoumá se tu tedy oprávněnost trestního obvinění v širším slova smyslu, jak je chápe čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikována pod č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“). Jak judikatura opakovaně dovodila, platí pro správní trestání obdobné principy jako pro trestání soudní, a v řízení o přestupku je na místě analogicky aplikovat pravidla stanovená trestním právem, pokud samotný předpis správního práva vůbec neřeší spornou otázku a analogie není k újmě účastníka řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2008, čj. 1 As 27/2008 - 67, publikován na www.nssoud.cz).“

[14] Podle nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 21/04 je připuštěna analogie v oblasti správního práva za účelem vyplňování mezer procesní úpravy ve prospěch ochrany práv účastníků řízení. Zejména však lze v tomto ohledu znovu odkázat na judikaturu NSS, a to na judikaturu vztahující se k aplikaci výše uvedených posuzovacích kritériích vymezených ESLP, (tzv. Engelových kritérií, - tedy vnitrostátní kvalifikace činu, charakter obvinění (deliktu) a povaha a stupeň přísnosti sankce), a to zejm. 9 As 7/2008 – 55: „*Jak již judikoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 13. 6. 2008, č. j. 2 As 9/2008 – 77, publikovaném pod č. 1684/2008 Sb. NSS, www.nssoud.cz, existují v současné doktríně jak názory odmítající použití analogie v případě norem správního práva trestního v otázce posuzování viny a trestu (srov. Průcha, Petr, *Správní právo. Obecná část*. Brno: Doplněk, 2007, s. 115), tak názory připouštějící její použití za předpokladu, že jde o analogii ve prospěch pachatele (viz Eliáš, Karel, „*Obdoba poznámky k analogii v právu*“, *Právník* č. 2/2003; Hendrych, Dušan a kol. 2006. *Správní právo. Obecná část*. Praha: C. H. BECK, s. 411-414; Sládeček, Vladimír, *Obecné správní právo*, 2004, Praha: ASPI, s. 129-131, 149-153). Posledně citované stanovisko potvrzuje i judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu (viz např. nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 611/01 a II. ÚS 192/05, in: <http://nalus.usoud.cz>; obdobně viz rozsudky zdejšího soudu sp. zn. 6 A 126/2002, 2 A 1018/2002-OL-29 a 2 As 69/2003). Kromě výše uvedených přístupů, tj. přístupů v obecné rovině odmítajících či naopak v obecné rovině připouštějících použití analogie ve prospěch pachatele v případě norem správního práva trestního, však existuje i přístup další, který vychází z judikatorní činnosti Evropského soudu pro lidská práva k čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“). Čl. 6 odst. 1 Úmluvy v rámci práva na spravedlivý proces stanoví, že: „Každý má právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu.“ Z uvedené citace lze tedy rozlišit jak občanskoprávní, tak trestní dimenzi práva na spravedlivý proces, přičemž pro zjištění, zda určité obvinění spadá pod trestní obvinění, je Evropským soudem pro lidská práva používán tzv. Engelův test, jenž byl formulován v rozsudku tohoto soudu ze dne 8. 6. 1976, ve věci Engel a ostatní proti Nizozemí, stížnosti č. 5100/71, 5101/71, 5102/71, 5354/72 a 5370/72.) (Pozn. Z novějších rozsudků ESLP obsahujících tyto aplikační kritéria pak lze uvést například Lauko v. Slovakia.)*

[15] S ohledem na výše uvedené, má odvolací orgán za to, že žadateli nelze poskytnout informaci o případném přestupkovém řízení, pokud by její poskytnutí ohrozilo či zmařilo účel takového řízení, zejména zajištění práva na spravedlivý proces. K tomu lze dále uvést následující. „*Pohled na projednávání správních deliktů jako na řízení o trestním obvinění v celku, tedy z pohledu řízení před orgánem(y), který není (které nejsou) soudem, v řízení*

správním, a řízení před soudem, které může navazovat, jakož i problém využitelnosti důkazů získaných v řízení správním, kladou požadavky na zajištění procesních práv obviněné osoby již ve stadiu řízení správního. Je zřejmé, že z práva na spravedlivý proces vyplývá požadavek na řadu procesních garancí postavení osoby, vůči níž se uplatňuje trestní obvinění, oproti právům, která náleží obecně osobě v postavení účastníka správního řízení dle obecné úpravy správního řádu.“ (prof. JUDr. Martin Kopecký, CSc., K některým otázkám postavení obviněného v přestupkovém řízení, článek publikovaný v časopisu Správní právo, 2014)

[16] Tomuto výkladu § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. odpovídá i koncepce přestupkového řízení jako řízení neveřejného, a to včetně ústního jednání, které je dle ustanovení § 49 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb. koncipováno jako primárně neveřejné, s výjimkami uvedenými v § 49 odst. 2 a odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. Vzhledem k tomu, že se zákon č. 255/2012 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich otázkou veřejnosti jednání nevěnuje, je nutné postupovat v souladu s ustanovením § 1 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb. dle úpravy obsažené v § 15 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., ze kterého neveřejnost správního řízení vyplývá. Neveřejnost správního řízení je chápána jako obecná zásada, byť není výslovně uvedena mezi základními zásadami uvedenými v ustanovení § 2 až § 8 zákona č. 500/2004 Sb.

[17] Odvolací orgán se tedy ztotožňuje s argumentací Úřadu jako povinného subjektu – užití analogie k trestnímu řízení, na které založil odmítnutí poskytnutí informací o průběhu přestupkového řízení, nicméně zároveň souhlasí s argumentací žadatele uvedenou v bodě 14. jím podaného rozkladu, a sice, že naprostá absence zdůvodnění aplikace výjimky dle § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. činí rozhodnutí povinného subjektu v tomto rozsahu nepřezkoumatelným. Podle názoru NSS uvedeném v bodě 35 jeho rozsudku č. j. 1 As 44/2010 – 109 ze dne 1. prosince 2010 „doslovný výklad § 11 odst. 4 písm. a), podle něhož se bez ohledu na specifika dané situace nikdy neposkytne žádná informace o probíhajícím trestním řízení, proto není ústavně akceptovatelný.“ Naopak je podle NSS ústavně konformní interpretace § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. taková, která připustí dle okolností poskytnutí informace o probíhajícím trestním řízení tam, kde neposkytnutí informace nebude možno odůvodnit „naléhavou společenskou potřebou“ (srov. bod 36 téhož rozhodnutí NSS). Jak dále uvedl NSS v bodě 37 předmětného rozsudku, „Bude proto vždy na zvážení povinného subjektu, nakolik je důvod neposkytnutí informace vskutku ospravedlněn „naléhavou společenskou potřebou“. Takovouto „naléhavou společenskou potřebou“ pravidelně bude role státu při zjišťování trestných činů, odhalování, stíhání a odsuzování pachatelů trestných činů, případně ochrana práv a svobod druhých (např. obětí trestného činu).“ V kontextu judikatury NSS pak bude nutné na interpretaci § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. nahlížet, a to přesto, že se tato judikatura vztahuje na znění citovaného ustanovení před jeho novelou.

[18] Z výše uvedeného důvodu odvolací orgán v rozsahu odmítnutí poskytnutí informací označených v žádosti jako body 2., 4., 5. a 7. napadené rozhodnutí povinného subjektu ruší a věc mu vrací k novému projednání. Povinný subjekt musí v odůvodnění svého rozhodnutí ve vztahu ke každé odepřené informaci objasnit, proč nebyla požadovaná informace v souladu s § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. poskytnuta. S odkazem na ustanovení § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., dále odvolací orgán dospěl k závěru, že nejsou splněny zákonné podmínky pro to, aby povinnému subjektu nařídil požadované

informace poskytnout, a to zejména s ohledem na skutečnost, že napadené rozhodnutí bylo z výše uvedených důvodů nepřezkoumatelné, a tedy v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. Odvolacímu orgánu v tomto případě nezbylo, než dle ustanovení § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit k novému projednání, jelikož nebylo možné, aby ve věci sám rozhodl.

[19] Dle názoru odvolacího orgánu poskytnutí informace uvedené v bodu 1. předmětné žádosti není způsobilé ohrozit či zmařit účel trestního řízení, a to zejména s ohledem na její obecný charakter. Odvolací orgán má za to, že neposkytnutím této informace, stejně jako neposkytnutím informace o tom, zda byla uplatněna dozorová pravomoc Úřadu ve smyslu § 51 odst. 1 nařízení (EU) 2016/679, by skutečně došlo na úplné vyprázdnění základního pravidla poskytovat informace, jak uvádí žadatel v rámci svého rozkladu. Odvolací orgán v tomto kontextu pro úplnost dodává, že ani případné uplatnění dozorových pravomocí Úřadem nelze chápat tak, že již byl učiněn závěr o protiprávnosti prošetřovaného případu natož, aby se dalo usuzovat o uložení sankce.

[20] Odvolací orgán proto rozhodnutí v části, kde došlo k odmítnutí poskytnutí informace uvedené v bodě č. 1 této žádosti ruší a řízení zastavuje a zároveň přikazuje povinnému subjektu, aby výše uvedenou informaci žadateli poskytl, a to ve lhůtě 15 dnů ode dne oznámení tohoto rozhodnutí.

[21] S ohledem na výše uvedené odvolací orgán rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrocích tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nelze odvolat.

Praha 9. července 2021

Mgr. Jiří Kaucký
předseda
(podepsáno elektronicky)